

се развила после предавања и у којој су узели учешћа Пажес, Сењобос Ансел и „један из публике“.

Epoque et caractère de l'établissement des Slaves dans la Péninsule des Balcons, од Н. Јопре (VII, 1—17). У почетку напомиње да се за ово питање не треба обраћати савременим византиским хроникама, пошто оне мало кажу, ма да има историчара који се тиме задовољавају.

У погледу силажења на Балкан многобројне словенске масе, која је морала одавно постојати у северним пределима Дунава, треба се пре свега запитати: где је то силажење извршено и какав је био резултат. С обзиром на данашњу румунску територију, преко ње се прелазило и прелази са севера на Балканско Полуострво на два места: 1) преко Ђердапа, који је био главни прелаз („брод“), што доказује и сама историја; 2) преко доњег Дунава код данашње Исаке (О резултату сеобе није речено ништа, ма да је то питање постављено као основно. Писац је свакако хтео рећи: чега је сеоба резултат, а не: какав је резултат сеобе). — Што се тиче повода за силазак у VI веку, он потиче од Авара и од Византије: да није било аварског кретања, Словени не би били способни да сами дођу; Византија је, са своје стране, сеобу фаворизирала да би добила ново становништво.

„Решивши ово питање, бар по своме мишљењу, као и оно са бродовима“, писац прелази на номенклатуру. Ни дуж Дунава, ни у планинским пределима, ни у румунској степи, не налази ниједно словенско име старијег датума. Ипак, између ових области постоји велико словенско острво које се може тачно одредити. С једне стране, то су Слатине, у уздужном правцу, од Марамуреша до Олта, и Сланици, у хоризонталном правцу, од Бакауа до Прахова, која имена показују извештај праваца словенског насељавања. С друге стране, то су имена река: мале молдавске реке, почевши од Серетових притока, носе словенска имена, а тако исто и неке влашке реке до Арџеша и Олта. Према томе, на основу номенклатуре, област коју су насељавали Словени пружала се на север до планинских предела, а на запад до Олта.

Сем ове области („словенског Пијемонта“), постојала су још два велика словенска „булевара“: један који је служио да веже молдавски „словенски Пијемонт“ са великом словенском масом у Галицији, Подолији и Волинији, и други према Банату где је био велики прелаз на Балканско Полуострво из Трансилваније, насељене Словенима и пуне словенских имена. Обим ових „булевара“ може се такође утврдити са потпуном тачношћу, и то на основу имена места: у Молдавији са наставком *-ăuți*, а у Банату на *-ova* (сем тога, у Малој Влашкој на *-ați*).

Comment la Roumanie s'est détachée de la Triplice, од Н. Јопре (IX, 233—307), заслужује посебан приказ. Овде ћемо навести само поглавља да би се видело о чему се у студији расправља: 1. Последице анексије Босне и Херцеговине. — 2. Италијанско-турски рат. — 3. Балкански пакт. — 4. Први сукоб са Бугарском. — 5. Посредовање сила. — 6. Румунија и сукоб између Бугарске и савезника. — 7. Румунска војна интервенција. — 8. Букурешки мир. — 9. Ка новој румунској по-